Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce R. K., zastoupeného JUDr. Jiřinou Smrkovskou, advokátkou se sídlem 130 00 Praha 3, Jagellonská 1, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2005, čj. OAM-1003/VL-07-05-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 1. 2007, čj. 60 Az 80/2005 - 34,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

III. **Odměna advokátky JUDr. Jiřiny Smrkovské se určuje částkou 4 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 ost. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který ji napadeným usnesením odmítl s odůvodněním, že žaloba nesplňuje náležitosti § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Podle krajského soudu žaloba obsahovala pouze výčet údajně porušených ustanovení správního řádu bez jakékoli specifikace. Uplynutím sedmidenní prekluzivní lhůty se tento nedostatek stal dle § 71 odst. 2 s. ř. s. neodstranitelný. K doplnění žaloby zástupcem žalobce došlému soudu teprve čtyři měsíce po lhůtě k podání žaloby nelze přihlédnout. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodal, že v doplnění žaloby advokát žalobce uvedl, že žalobce byl v zemi svého původu pronásledován z důvodu řecko-katolického vyznání, avšak žalobce sám ve správním řízení tuto okolnost nikdy nezmínil.

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu včasnou kasační stížností, kterou později na výzvu soudu doplnila jeho ustanovená zástupkyně. Stěžovatel se dovolává důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a c) [zřejmě písm. d)] s. ř. s. a tvrdí, že krajský soud dostatečně nepřezkoumal důvody jeho žádosti o azyl. Podle stěžovatele kdyby soud zkoumal situaci na Ukrajině z hlediska pronásledování osob řecko-katolické víry, dospěl by k jinému právnímu závěru. Stěžovatel dále navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl kasační stížnost odmítnout, popř. zamítnout, neboť se domnívá, že postup krajského soudu, který odmítl žalobu, byl v souladu s právními předpisy.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (viz www.nssoud.cz).

Stěžovatel žádné důvody přijatelnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nezabýval dostatečně skutkovými tvrzeními stěžovatele, a proto také dospěl k nesprávnému právnímu názoru. K tomu je nutno především konstatovat, že v případě zastavení řízení nebo odmítnutí návrhu krajským soudem má vždy přednost kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je speciální a jehož se stěžovatel dovolává, tvrdí-li nezákonnost takového rozhodnutí. Nezákonností rozhodnutí se rozumí nedostatek důvodů pro zastavení řízení či odmítnutí návrhu a tedy jeho rozpor s ustanoveními soudního řádu správního.

V daném případě krajský soud žalobu odmítl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, konkrétně pro absenci žalobních bodů.

Nejvyšší správní soud již mnohokrát rozhodoval o kasačních stížnostech podaných proti obdobným rozhodnutím krajských soudů. Jako příklad lze uvést rozsudek ze dne 20. 2. 2006, čj. 8 Azs 172/2005 - 50, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, rozsudek ze dne 30. 11. 2005, čj. 7 Azs 294/2004 - 41, viz www.nssoud.cz). Dospěl k závěru, že *žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl vůči němu dopustit správní orgán v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní*

náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Líčení skutkových okolností přitom nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, ale musí být individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc pak nemůže být toliko s obecným odkazem na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, ale musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní - o tyto skutkové okolnosti - se opírající právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva.

Prostý výčet paragrafů správního řádu, případně jejich parafrázi, bez jakékoli specifikace, tedy nelze považovat za žalobní bod (právní důvod). Soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu, nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a případně pouze v obecné rovině odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li, že řízení bylo vadné, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být sice tento nedostatek podmínek řízení zhojen, nicméně jen v zákonné lhůtě pro podání žaloby. (Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004 – 42).

V rozsudku ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, kasační soud uvedl, že *není dána zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.*

Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a kdy kasační soud shledal, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na přípustné námitky proti napadenému rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a s. ř. s.).

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Zástupkyni stěžovatele ustanovené dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznává soud odměnu ve výši 4 800 Kč, tj. 2 úkony právní služby podle advokátního tarifu (§ 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), totiž převzetí a přípravu zastoupení a jedno písemné podání soudu ve věci samé, tj. doplnění kasační stížnosti. Za každý úkon náleží

částka 2 100 Kč [§ 7 a 9 odst. 3 písm. f)] a dále paušální náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. července 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu